

Пошледи

Бр. 55 новембар/децембар 2009.

**СРЕЋНИ БОЖИЋНИ
И НОВОГОДИШЊИ
ПРАЗНИЦИ**

Обележавање Међународног дана особа са инвалидитетом

стр. 3

Наш Веле

стр. 7

СВЕТСКО ПРВЕНСТВО У АТЛЕТИЦИ У ИНДИЈИ

Драженко Митровић оборио светски рекорд

стр. 4, 5, 6

Билтен

Дома за одрасла инвалидна лица

Погледи

Адреса: Аутопут 18; Земун, тел.319-32-42

ЖИРО-РАЧУН: 840-676661-64

(са назнаком за БИЛТЕН)

Управа за јавна плаћања при
Министарству финансија

За издавача: Утјеха Шћекић

Главни и одговорни уредник:
Душан Ђуровић

Лектор: Ивана Зубер

Технички уредник: Љубица Музички

Маркетинг: Жељко Димитријевић

Редакција:

Ђурђица Лазић, Момчило Ружичић, Саша
Поповић, Тања Војводић, Александар
Бојчевић, Зорица Филиповић, Бранко
Милинковић, Снежана Малешевић.

Спољни сарадници:

Петар Дурковић, Љубинка Боризовски, Иванка
Јовановић, Предраг Вукасовић, Богданка
Чабак, Марина Никић.

е-маил:

usd_zemun@yahoo.com

dominv@sezampro.yu

ШТАМПА

„Пекограф”

ул. Војни пут 258 б, Замун

тел. 314-91-66

Тираж 300

ЛИЧНА КАРТА ДОМА

Дом за одрасла инвалидна лица је установе социјалне заштите, намењена за трајни смештај одраслих (20-55 година), телесно инвалидних лица. У Дому су смештене 83 особе, са дијагнозама мишићне дистрофије, церебралне парализе, мултипле склерозе, квадриплегије, параплегије и сл.

Дом је смештен у близини К.Б.Ц. Бежанијска Коса, на периферији града Земунa.

Адреса: Аутопут број 18, Земун

Телефони:

Удружење станара Дома Тел/Факс 011/26-07-336

www.usd.org.rs

Социјални радник, психолог, дефектолог
Тел. 011/26-07-335

Рачуноводство Тел. 011/26-07-337

Доктор и амбуланта Тел. 011/26-07-338

МОЈ ПОГЛЕД

"Не бојте се нељуди, бојте се да нељуди не постанете" ... само је једна од мудрих изрека покојног Патријарха Павла.

Да ли је стварно толико тешко бити човек или је пак, много лакше бити нечовек, прикривајући злостом и негативним особинама оне људске, обичне слабости? Да ли само у томе лежи разлика између људи и нељуди ... чему то скривање иза паравана горчине, беса, надмоћи, зависти и свега оног ружног што прикрива емоцију, исконску од Бога нам дату?

Има ли нешто лепше од даривања и дељења оног лепог у нама са другим људима.

На жалост, живимо у таквом времену у којем су све те људске вредности занемарене, па чак и предмет подсмевања, а сваки човек их поседује у себи само је питање колико је спреман наћи их и делити. Поставља се питање да ли је срамота смејати се, делити радост, па и тугу са другим, драгим људима, да ли је срамота рећи неком волим те, или похвалити нешто што је добро, пружити подршку како би човеку било лакше и лепше радити и ићи даље...?

Богати су они који се тако понашају, враћа им се много више и лепше, дајући им снагу да остану на страни људскости пуној лепоте, смеха и суза, јер није лако у данашње време бити човек, иако је лепо и узвишено... Много је лакше посматрати све негативно и чинити другом ситне чарке, од којих немаш ама баш никакве користи, али ето, довољна сатисфакција што си некоме мало отежао живот ... али ако је тај неко исти као ти, вратиће ти истом мером, па опет ти њему, и тако се утроши много енергије, губећи тако драгоцену време бавећи се неважним стварима, због којих је можда промакло драгоцених 5 минута са пријатељима, нека добра прича, песма, мало среће која вам може надоместити месеце превирања...

Зато, не дозволимо да нас повуку те неважне ситуације и пробудимо тог "човека" у себи и биће нам много лепше....

Нека нам живот почне по оној Патријарховој ... "да када се родимо плачемо само ми, а сви око нас се радују, а када умremo да се радујемо ми, а сви око нас плачу..."

Ивана Зубер, дефектолог у Дому

МЕЂУНАРОДНИ ДАН ОСИ - 3. децембар

Сваке године, већ традиционално, Удружење станара Дома обележавање овог датума ради мало другачије од осталих.

Наиме, све организације, савези, подружнице ... имају неку, углавном једну манифестацију, не често и само "свечарску" баш тог 03. децембра. На жалост и људи на власти, политичари, представници општина се наслове популације, сете само за тај дан и пред изборе да "МИ" особе са инвалидитетом постојимо. Тада нам избегавају мед, млеко и благостање и све се углавном заврши на обећањима.

УСД је и ове године реализацију овог за "НАС" битног датума започео 22. новембра, закључно са 04. децембром. У том периоду одржано је 11 забавно-спортско-рекреативних манифестација (реми, домине, јамб, квиз, шах, стони тенис, брза и прецизна вожња електромоторних колица, бацање висеће кугле, бацање плочица, пикадо-м, пикадо-ж), на којима је учествовало преко 300 такмичара из неколико градова Србије, сва такмичења су отвореног типа и на њима се такмиче и особе без инвалидитета, наравно не рачунајући вожњу електро-моторних колица, ту компромиса нема.

Сви учесници, пратоци, студенти, волонтери, цивилна војска, асистенти, возачи... као поклон и успомену на нашу манифестацију, добили су зидни календар за 2010-у годину и хемијску оловку са обележјима УСД-а, наши чланови су добили и мали блок.

Најуспешнији такмичари у свим дисциплинама су добили пехаре, медаље, дипломе, као и симболичне новчане награде (1 место - 1.500.00 дин., 2 место - 1000.00 дин. и 3 место - 700.00 дин.). Такав систем награђивања практикујемо од самог оснивања и показало се да је то додатни стимуланс за такмичење. Такође за све организаторе и судије на турнирима смо обезбедили стимулативни хонорар од 1.000.00 динара, јер УСД од самог оснивања тежи да на сваки могући начин стимулише што већи број својих чланова да се активно укључе у рад Организације.

Свеукупни победник ове манифестације била је моја маленкост - Димитријевић Желко са укупно освојених 47 поена, друго место у укупном поретку освојио је Јовановић Стојан са 42 поена, док су треће место са по 35 поена поделили Пантић Миленко и Тинтор Ђура.

НА ЖАЛОСТ, морам да кажем да наше Министарство (Министарство рада и соц. политике) још једном није имало разумевања да финансијски подржи ову нашу традиционалну манифестацију. Међутим, ми смо захваљујући нашим пријатељима, донаторима, сарадницима као и личним средствима од продатих радова, насталих у нашим радионицама, успели да на највишем нивоу приведемо манифестацију крају.

Желео бих да споменем фирме, појединце и компаније које су нам помогле у реализацији ове манифестације. То су, већ традиционално: Телеком Србија, Галеника, Народна банка Србије - НБС, Quadro Graphic Земун, Јасмил Ариље, а по први пут Радијатор Инжињеринг, кафе "Фокус" и штампарија "Кале"... На УО Удружења, одржаног 28. новембра, донешена је једногласна одлука да се на поклон, а у знак захвалности доделе уметничке слике (уље на платну) које су настале на нашим ликовним колонијама донаторима који већ неколико година уназад помажу у реализацији наших активности.

Такође, посебну захвалност дугујемо бенду "ПУЛСЕ" који другу годину узастопце свира на нашој завршној манифестацији без икаквог хонорара, и то не да свира да би свирао, већ свирају из СРЦА што људи примећују и уживају у свакој ноти и свакој речи. МОМЦИ ХВАЛА ВАМ.

Случајно, изненада и ниоткуда, крајем новембра, појавила се девојка која је 2007-е године била манекенка на нашој модној ревији уникатног накита, а сада власник модног брэнда "БАРО-НЕСА" и модни дизајнер **Снежана Шћекић** са феноменалном идејом да у склопу обележавања 03. децембра убацимо и Модну ревију уникатних радова насталих у радионици "Вредне руке", а радионичари су искључиво особе са инвалидитетом.

Другог децембра одржана је модна ревија са прелепим моделама и девојкама које су носиле радове наших чланова, халине и чарапе модног брэнда "Баронеса", као и девојкама које су одиграле оријентални плес у паузама између два појављивања. Оријенталне плесачице су посебно увеселиле мушки део присутних.

Завршну манифестацију, поводом обележавања СВЕТСКОГ ДАНА ОСОБА СА ИНВАЛИДИТЕТОМ смо померили за један дан касније (04.децембра) из првобитно два разлога, а то су:

- да би смо се могли појавити на манифестацијама сродних организација

-да симболично обележимо 04. децембар када је, давне 2002. године, одржана Оснивачка Скупштина нашег Удружења.

МЕЂУТИМ, у међувремену се појавио још један "разлог", тај разлог се зове Драженко Митровић, репрезентативац Србије, који се у земљу, са Светског првенства одржаног у Индији игром случаја, враћа баш 03. децембра на Светски дан особа са инвалидитетом са ПОСТАВЉЕНИМ НОВИМ СВЕТСКИМ РЕКОРДОМ у бацању ДИСКА, тај рекорд сада износи 31.19 цм а испред тог броја сада стоји Драженково име. Такође, са истог првенства Драженко доноси и две сребрне медаље освојене у бацању копља и бацању кугле. У овом тексту не бих да помињем тим људи који су били уз ШАМПИОНА на путу до ТРОНА.

Завршна свечаност поводом обележавања СВЕТСКОГ ДАНА ОСИ, је с разлогом добила нови епитет "У ЧАСТ ШАМПИОНУ" јер јесте част у својим редовима имати таквог ШАМПИОНА као што је наш ДРАЖЕНКО МИТРОВИЋ.

Након официјалног дела до касно у ноћ настављено је дружење уз пиће, роштиљ и музику.

Председник УСД-а
Димитријевић Желко

Драженко Митровић

СВЕТСКИ ПРВАК И СВЕТСКИ РЕКОРДЕР

НОВИ СВЕТСКИ РЕКОРД у бацању диска 31,19 м

У Индијском граду Бангалорију, од 24.11. до 1.12.2009. године, одржане су „ИЊАС„ светске игре количара и ампутираца. Одржана су такмичења у једанаест спортова, а у оквиру игара одржано је и „ИЊАС“ светско првенство у атлетици. Е, баш на том светском првенству учествовала је мала, али по ономе што је постигла, одабрана атлетска репрезентација спортиста са инвалидитетом Србије у саставу:

- Јељко Челиковић - категорија Т-46 /једнострана ампутација горњих екстремитета/ из Ужица, у дисциплинама 1500 и 5000 м.
- Јовица Бркић - категорија Ф-54 /параплегија/ из Београда, у дисциплинама: диск, кугла и копље
- Драженко Митровић - категорија Ф-54 /параплегија/ из Београда, у дисциплинама: диск, кугла и копље

- Јован Ђукић - тренер из Горњег Милановца

- Властимир Голубовић - тренер и селектор из Горњег Милановца

Репрезентација је на пут кренула по старом добром, изгледа и срећном обичају, у раним јутарњим сатима 22.11.2009. из Дома за одрасла инвалидна лица на Бежанији - тихо и скромно, не желећи да буди остале станаре дома. На аеродрому, прво лепо изненађење, долазе да нас испрате неизбегни чланови посаде: Ивана, Горан, Јељко, Боле, Срниша. Падају прве шале и "провокације" - на пут одлазимо весели.

Пут до Бангалорија води преко Франкфурта, одакле лет траје око 9 сати, због разлике у времену. У Бангалори стижемо у ситне сате око. 02 часа, 23.11.09.

Прво изненађење од многобројних касније: долази наш превоз, комбији без седишта, не млађи од 25 до 30 година и некакав минибус за који је аутобус из филма "Ко то тамо пева" савремен и луксузан. На аеродрому је и репрезентација Латвије. Шок: како ући колицима у комбије? Јоца /Јовица Бркић/ пита где су рампе и има ли тај комби лифт, на шта возачи и волонтери говоре: "Go, go - lift, lift, lift!" Долазимо до комбија волонтери отварају врата... шок: у њему, осим возачевог седишта - ништа! Јоца пита где је лифт и добија одговор "yes lift", у том прилазе четири волонтера, хватају за колица и Јоца је у комбију. Исто се дешава са Дражом и Латвијцем, ми остали "умиремо" од смеха - добри су им лифтови! Крећемо према граду, други шок: возачи се утркују,

престижу један другог, схватамо да овде владају саобраћајна правила да нема правила, једино што је важно имати добру сирену и отворене прозоре кроз које се избације рука и показује намера скретања. Овде жмигавци не важе.

Устајемо око 7 часова по локалном времену, после доручка. Јоца и Голуб покушавају да добију службени превоз да оду до стадиона, пријаве свој долазак и добију потребне информације. Неки од шефова у хотелу зове организатора и каже нам нама добро познате речи за "fajf minits". и тако пуна два сата безуспешно чекамо и увек на питање где је аутобус добијамо одговор уз смешак и климање главом "fajf minits". Изнервиран Голуб /Властимир Голубовић/ тражи од исте особе такси и тог тренутка добија са паркинга хотелски такси који нас "дере" и вози на стадион.

По протоколу, 24.11.09. следи свечано отварање и опет проблем са превозом. Долазе некакви стари мини-бусеви у које нема никаквих шанси да уђе човек у колицима. Опет гурања и расправа свих присутних репрезентација, а од стране Индуса осмех, климање главом и опет за "fajf minits". Више и не гледамо на сат, али у неко доба долазе некакви ципови - улазимо у њих и коначно стижемо на стадион "Кантаравеј" где ће бити отварање. Опет дезорганизованост. Нико ништа не зна, шетају нас лево десно и некако са доста закашњења /схватамо да је овде нормал-

но да све касни и да се нико због тога не узбуђује, што би рекли: "Харе Кришна"/ почиње церемонија свечаног отварања. После доживљених шокова ово и није тако лоше - дефиле, разне уметничке и музичке нумере, ватромет и слично. Отварање траје око два сата, а при том смо схватили и да овде време и нема неки значај, па и не гледамо више на сат.

После церемоније крећемо у хотел што за нас више и није шок, већ догађај или боље рећи доживљај. Невероватна саобраћајна гужва, мали милион туктука (тако Индијци зову чудно возило на три точка), ауто-рикша за превоз путника, мотора, аутомобила и аутобуса - ко зна из ког временског периода?! За нас несхватљиво: на семафору у четири саобраћајне траке, 9-10 колоне возила, мотори и тук-тук на неколико центиметара размака и све функционише по принципу сирена, без било каквог удеса или незгоде. Возачи су максимално толерантни и нико се не нервира. За нас непојмљиво!

Крећу такмичења, 26.11.'09. у 14 часова наступају у бацању диска Дража и Јоца. Дража први баца шест хитаца, а судије само маркирају хитац - не мере. На трибинама Голуб, Ханс /Јован Ђукић/ и Челик /Јељко Челиковић/- гледају. Голуб устаје, гестукулира и показује Дражи где греши. Види да диск лети далеко, али не зна колико има извесних грешака у техници! Судије мере први хитац: 29,62 лични рекорд, други 31,03м - 6 цм до светског

рекорда. Дража се радује, а истовремено и нервира. Трећи: 29,85 м, серија невероватна, четврти судије мере: 31,19 м - НОВИ СВЕТСКИ РЕКОРД! Дража диже руке, радује се, пресрећан јер даље и није важно каква су два следећа хитаца, а она су: 30,47 и 30,51 м што је до сада, у овој категорији не забележена серија. Јоца је са Дражом на бацалишту честита му, грле се и љубе. Главни конкурент, Рус Александар Кузњецов, који баца одмах после Драже, шокиран почиње да баца, диск лети доста далеко, али се види да је краће. Судије мере најбољи хитац 29,48 м. Дража је светски првак и светски рекордер остали не могу да га угрозе! Голуб узима телефон и задовољан јавља Ивани /Ивана Зубер/. Добија честитке и каже да је у дому еуфорија. Долази ред да Јоца баца, диск лети, али не како би он, Голуб и Ханс хтели. Судије мере најбољи хитац: 24,79 м - у том моменту довољно за бронзану медаљу. Чекамо да бацање заврши такмичар из Емирата. Стрепимо... Судије мере најбољи хитац 23,84 м. Јоца је трећи! Осваја бронзану медаљу - радовање и успех каквом се ретко ко надао, осим самих такмичара и тренера.

По сатници долази ред да Челик трчи 5000 м. Луда трка - конкуренција да се смрзнеш. Кенијци и Алжирац диктирају страховит темпо, као да трче 800, а не 5000м. Група је разбијена и већ после првог километра одустаје Пољак, па онда још неколико тркача. Челик доста заостаје и на крају кроз циљ пролази као четврти - велики успех.

Ханс, Голуб, Челик,
Дража и Јоца

Следећег дана немамо наступ, па крећемо у обилазак града и "шопинг". Схватато да се овде за све погађа и да се добро треба чувати превара, а посебно је тешко отарасити се возача тук-тука који вам нуди превоз и возњу у "најјефтинији" шоп. Инсистирамо да нас возачи возе да обиђемо неку знаменитост, неки храм и слично. Опет осмех и климање главом и "океј" погађамо се и крећемо. Убрзо схватамо да од обиласка нема ништа, јер нас возач вози где он хоће, тј. у њему познат неки "шоп". Чешкамо се, прихватамо игру, схватамо да је то овде ритуал, па ко кога "превари". Дражо, где се год појави онако корпулентан, је за "ситне" Индусе атракција. Око њега увек гужва. Питају нас из које смо земље, нико не зна где је Србија и мисле да смо из Русије. Објашњавамо им некако и шалимо се са њима.

После дана паузе, поново наступају Дража и Јоца, 28.11.'09., у бацању копља. Опет проблем са превозом. Изгледа да је овде највећи успех обезбедити превоз до стадиона а после је, после је "лако". Наши такмичари излазе на стазу, опет шок: два копља оба крива. Ко да баца са њима?! На крају Дражо мења место на постолу са Русом Кузњецовим, заузима друго место и осваја сребрну медаљу резултатом: 27,56 м. Јоца је пети, са резултатом: 18,51 м - лични рекорд. Следећег дана, 29.11.09. Челик наступа на 1500 м и пласирао се на седмо место резултатом: 4:37,86 минута. Последњег дана такмичења наступају Дражо и Јоца у бацању кугле. Такмичење се одужило. Аустријанац баца светски рекорд. Дражо баца као пети први хитац... лоше - нервира се, прича са судијама, схватамо да му столица није добро причвршћена, хитац одлази у неповрат... Судије затежу столицу, Дража баца, види се далеко, али не знамо колико, поново добар хитац. Судије мере 9,67 м лични рекорд поправљен за 70 цм. Креће други круг бацања, сад на два бацалишта. Рус баца одвојено, не знамо резултат, судије мере - слабије од Драже. Дражо је поново други, још једна сребрна медаља. Јоца такмичење завршава на четвртм месту са: 8,24 м - личним рекордом.

Добар део репрезентација одлази кући, ми остајемо,

имамо лет тек за 2 дана. Учествујемо на свечаном затварању за које можемо рећи да је било изузетно лоше. Некакав програм који не одговара ни сеоском ваљару, а не светским играма - но, већ смо навикли на шаренило Индије.

Слободне дане до повратка користимо да нешто обиђемо и видимо. Одлазимо на сафари, опет некаким такси ципом, ко зна из ког времена. На сафари нас возе неким мини-бусевима за које немам речи да опишем какви су, али већ смо навикнути на све и ништа нам више није необично. Саживели смо се са Индусима. Наилазимо на разне животиње. Змије, дивојарце, срећемо неке лење медведе који се не склањају са пута, онда улазимо кроз неке безбедоносне капије и ту су лавови, тигрови и чувени бели бенгалски тигар, импресивно, пролази невероватно близу буса, на 2-3 метра, а ми сликамо туристички одушевљени! Крај сафарија и повратак у хотел.

Шта рећи за оно што смо доживели. Индија је земља многољудна, има око 1.300.000.000 становника, изузетно пространа, али доста, према ономе што смо видели, неразвијена. Пуна контраста и преплитања разних култура. Град Бангалори, како они кажу, има између 7 и 10 милиона људи /ситница за разлику од 3 милиона/ њих то не занима. Саобраћај - општи хаос, а саобраћајна средства стара, можда и по пола века. Краве шетају и леже по саобраћајницама, у најстрожијем центру града. Крава је света животиња у Индији. Хигијена? Шта то беше? Индуси - веома љубазни, на све се осмехују, љубопитљиви су и све хоће да удоволе, али не чекају да завршиш шта хоћеш, односно терају по свом, и онако како они мисле да си ти хтео. И увек незаобилазне речи са почетка овог чланка "fajf minits", који некако никад не дођу.

Једва чекамо да кренемо кући. Коначно 3.12.'09. у 03:30 часова полећемо пут Франкфурта и даље ка Београду. Због разлике у времену после 14 сати пута у 13:45 часова слећемо на Сурчински аеродром. Добијамо информацију да нас чекају камере РТС, новинари, станари Дома и Драженкова родбина. Излазимо и поново су ту они на које смо у оваквим приликама

навикли, нама најмилији станари Дома који су и најбучнији. Не бих да их именујем све, да неког не бих пропустио у набрајању, али неке ипак морам да споменем. Падају честитке од Иване, "малог" Горана, Јелка, Миладе, Тита, Дракуле, Трешње, Мише, Болета, Синеше и тако даље. Ту је Драженков брат, сестра, ујак, девојка и други. Молио бих да се нико не нађе увређен што није поменут - ми добро знамо колико ви нас волите и шта вам ми значимо. Многи од вас нису могли да дођу на аеродром и зато сте нам 4.12.'09. у Дому приредили, нама најважнији, пријем где сте сви били присутни. А тај пријем је нама и најдражи. Јавимо за следеће такмичење и овакву причу а можда и бољу.

Поносни смо што смо део ваше заједнице, заједнице станара и радника Дома.

Властимир-Голуб Голубовић
тренер и селектор атлетске
репрезентације ОСИ

Naš Vele - domar velikog srca i dobre duše

Преузето из Билтеба бр. 7

Отприлике пре годину и по дана дошао је тихо, човек педесетих година, који је имао у опису радног места да буде мајстор на одржавању домског инвентара, то јест домар. Ми станари ношени лошим искуствима, више са разлогом него без разлога, огорчени на ту службу, размишљали смо, неко у себи а неко гласно, ето дошао још један да му се води радни стаж и да нам загорчава живот док не оде у пензију. На сву срећу и искуство може да превари, а управо то се десило са нашим домаром Велетом.

Човек који никад није имао радног искуства и теоретског знања са особама са инвалидитетом, ушао је у срж њиховог проблема и преких потреба. А нарочито око колица, купатила и других ситница које нама живот значе и без којих не можемо да функционисемо, онако како би требало, тј. да будемо што самосталнији и што

мање зависни од других. Е сад, поставља се питање: шта би било да је наш Веле почео да ради од почетка рада Дома? Вероватно би, сви станари и радници доживели мање непријатности и разочарења. Сигурно не би толика врата била без квака, не би отац нашег станара превалио три стотине километара у једном правцу, ради једне гуме на колицима и много тога би било другачије и пријатније. Међутим, постоји оправдана бојазан и страх да наш Веле не посустане и утопи се у средину која га окружује, тим више, што Веле ради и као спољни радник, што није никако на свом месту, али није на нама да о томе одлучујемо.

Ех, кад би се могло да се код Даче и Аце у фотокопирници фотокопирају још три четири Велета, што би то било лепо и корисно.

Дана 7. дец. био је Велетов задњи радни дан. Одлази у заслужену старосну пензију са пуним радним стажом и приређен му је мали опроштај у нашој установи. Све колеге и сви станари Дома су се опростили од Велета уз велико поштовање, како према њему као раднику, тако и према једном заиста дивном човеку.

Овај горе текст је објављен пре непуних осам година, тачније у седмом броју нашег билтена "Погледи", и наишао је на различите

коментаре, све зависи из којег угла гледа. То је и нормално, јер се ради о средини у којој радимо и живимо, па су зато и реакције биле жустрије и емотивније, него да се писало о цунамију у Индонезији или државном удару у Конгу и тако нечем сличном.

И као што све буде и прође, па тако дође време, на жалост већине станара, а на радост Велимира Јовановића познатијег као Веле, да са пуним радним стажом, тихо како је и дошао, седмог децембра 2009. године оде у пензију. Кажем тихо, али уздигнуте главе и мирне савести, јер су му увек били у првом плану они станари који су мање снажљивији и немоћнији, тиме је на прави начин оправдао назив ове установе. Истина је да ни он, често, није могао све и свакоме да стигне да одради на време, оно што би тај у том тренутку мислио да је приоритет, јер он није био класичан домар. Другим речима, и он се никада није држао

стриктно шта му је у опису радног места, зато никада није имао неки већи конфликт са станарима, јер су они имали разумевање за њега исто колико он за њих.

Нико не спори, да његов наследник на том радном месту Боле није добар човек и да нема добру душу и да неће штети многе ствари да одради, али занат је занат, плус толико искуство. Но шта је ту је, живот тече даље, али ипак из мог дугогодишњег домског искуства мислим да је боље што је дошао човек као што је Боле који

нас све добро познаје, него неки нови па да га многи демагози едукују.

Већ је деценијама на овим просторима постала традиција да колектив раднику који иде у пензију купи сат, вероватно да броји пензионерске сате па ни наш Веле није био изузетак, а станари су му поклонили фотоапарат, мада ће они у многим ствари ма даље моћи само да се сликају.

СРЕЋНО ВЕЛЕ, НЕК СЕ ОВАЈ ПУТ ЗАИСТА ДОБРО ДОБРИМ ВРАТИ.

Душан Ђуровић

Момиром Пејчиновићем

У овом броју нашег билетана, разговорамо са човеком који нема комплекс од факултетске дипломе и великог животног искуства који је био веома успешан.

Погледи: За почетак нашег разговора, реците нам нешто више о себи?

Момир: Рођен сам 1940. године у Београду. Дечију парализу сам прележао 1942. године и последица је одузетост обе ноге. После основне школе и гимназије завршио сам Правни факултет и у пензију отишао са 40 година радног стажа. Ожењен сам такође особом са инвалидитетом (дечија парализа) и родили смо двоје деце. Сада живимо као пензионери, сами у двособном стану.

Погледи: Нормално је, да је у ваше време кад сте се ви школовали било далеко теже, поготово особама са инвалидитетом. Каква су ваша искуства, колико се и шта променило по том питању?

Момир: У време мог школовања на све стране су постојале физичке баријере па ми је помоћ углавном пружана од чланова породице и школских

другова уз пуно разумевање и подршку наставног особља. Били смо много хуманије друштво.

Погледи: Преовладава мишљење да су особе са инвалидитетом пре три-четири деценије живеље, како би се рекло, лагодније, сигурније, са мање стреса. Имале су пуну здравствену заштиту, бањско лечење, климатски опоравак и тако даље. Шта ви на то кажете?

Момир: У потпуности се слажем са изнетим мишљењем.

Погледи: Учесник сте многих семинара и радионица на којима су били представници различитих популација особа са инвалидитетом, где готово никада нису могле да нађу заједнички језик. Односно, они су унапред излазили са ставом да њихове потребе и интереси имају приоритет над другим. Да ли заиста сви тако мисле и осећају или је то нека

врста полигона за лична доказивања, а не стварно представљање организације и потребе њихових чланова?

Момир: Мислим да већина особа са инвалидитетом не мисли тако већ да је такво понашање последица сиромаштва у држави и личних интереса појединаца који су засели на функционерске фотеле а раде без ваљане контроле и лове у мутном.

Погледи: Кад смо већ код инвалидских организација и врапци на грани знају да већина њих не функционишу како треба, сем тога ничу као печурке после кише. Имате ли неку идеју или модел како би те организације биле стварни сервис свих чланова а не ужем кругу чланства ?

Момир: Од 1966. године, када сам се укључио у инвалидски покрет, заговорник сам јединствене организације свих особа са инвалидитетом, без обзира на узрок и последице инвалидитета. Организација би била пирамидалног типа и на врху би били заступљени представници свих организација и све кључне одлуке би се доносиле консензусом. Своју аутономност, организације би остваривале у оквиру јединствене пирамиде. На овај начин сви би се међусобно боље упознали и остварила би се и практична солидарност а не само на речима. Овако разједињени и сепаратизовани, најлакше је са нама манипулисати а да од тога најмању корист имају особе са инвалидитетом.

Погледи: Од августа месеца, УСД у сарадњи са Домом реализује пројекат "Дневни центар", редовни сте учесник на спортској и "Уради сам" радионици. Како вам се чине ове наше радионице, да ли бисте нешто мењали?

Момир: "Дневни центар" је изванредан напредак у раду УСД-а. Са одушевљењем сам га прихватио и дајем му пуну подршку. Лично очекујем да ће резултати рада "Дневног центра" анимирати нове учеснике и активирати још већи број станара Дома.

Погледи: Персонални асистенти су прека потреба. Како их обезбедити и по којим критеријумима распоредити?

Момир: Био сам корисник Сервиса персоналних асистената и по престанку донације Ирске владе схватио сам пуни значај клетве ((да Бог да да имаш, па немаш)). Уз персоналног асистента живео сам пун живот и дисао пуним плућима. Уз асистента остваривао сам апсолутно самосталан живот у пуном смислу те речи. Критеријуми доделе персоналног асистента су познати (конкурс), али остаје проблем финансирања.

Погледи: Сигурно је да не може ништа заменити кућни амбијент и мир, али кад човек нема другог избора онда је институцијално збрињавање једини излаз па тако и ова Установа. Шта мислиш о овом Дому, пошто си чест и драг гост међу нама ?

Момир: Био сам у ситуацији да будем у Дому 4,5 године у Чехословачкој, а и да имам уточиште кућног амбијента. Сиргуно је да кућни амбијент даје већу слободу али и већу одговорност у доношењу одлука. Дом за одрасла инвалидна лица даје станарима сигурност, а за последњих 6 година, колико се дружимо, остварен је изузетан напредак и у друштвеном животу. Само наставите тако.

Погледи: На крају нам реци неку поруку за све нас?

Момир: Браво за постигнуте резултате. Само напред, упорно и истрајно. Не дозволите да вас тренутни застоји обехрабре. Имајте стално на уму да особа са инвалидитетом мора да уложи најмање два пута више енергије за остварење резултата од осталих, али истовремено стално треба имати на уму да не постоје циљеви који се не могу остварити.

Разговор водио Душан Ђуровић

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

14.10.2009.

Званично је уручена донација за наш Дом од стране представника Асоцијације Аутентичних Хедониста (ААХ!). По речима директорке Дома Иване Стевановић, новчани приход од донација у износу око 7 хиљада еура намењен је за поправку електричних уређаја у кухињи и вешерају, као и куповину видео надзора. Такође, прикупљена је донација у роби у вредности 1.680 еура. Сви корисници и радници дома су добили чланске карте Удружења народне библиотеке града Београда, док је Драженку Митровићу дарована спортска опрема по избору и ваучери за бесплатне припреме у фитнес центру.

25.10.2009.

У организацији Удружења "Све је могуће", Савеза за спорт и рекреацију инвалида Београда и Оријентириг савеза Србије, у Дому за одрасла инвалидна лица одржано је Првенство Београда у Трејл-оријентириг.

10.11.2009.

У библиотеци Дома, одржан је састанак сранара са докторкама, везан за епидемију грипа.

17.11.2009.

Наш Дом посетили су студенти Факултета политичких наука, смер за социјални рад и социјалну политику - Проф. Мирослава Симића.

18.11.2009.

Чланови Удружења станара Дома имали су редовну изборну скуп-

штину. Још један мандат поверен је комплетном УО УСД-а, а нови чланови су Владимир Велковић и Пера Ћорић. Честитке свима!

22.11.-04.12.2009.

Удржење станара Дома у оквиру обележавања Међународног дана ОСИ организовало је отворене турнире у : ремију, доминама, квиз „Асоцијације”, трка у брзој и прецизној вожњи електромоторних колица, јамбу, шаху, бацању плочица и висеће кугле, стоном тенису и пикаду.

22.11.2009.

Испратили смо Драженку Митровића на Светско првенство у Атлетици које се одржава у Индији.

23.11.2009.

НВО "Магично зрно" у сарадњи са Установом и Факултетом за специјалну едукацију и рехабилитацију, реализује пројекат "У друштву је лепше". Циљ пројекта је да се станарима Дома омогући излазак по избору, током наредна три месеца, радним данима у поподневним и вечерњим сатима. Сваком кориснику је обезбеђена пратња коју чине студенти Факултета за специјалну едукацију и рехабилитацију. Много више о самом пројекту у следећем броју нашег билтена.

25.11.2009.

Наш Дом посетила је новинарска екипа магазина "Објектив" и направила репортажу са станарима.

- Истога дана Ш.К "Погледи" аплицирао је са пројектом "Шах без

баријера" код Градског секретаријата за спорт и омладину.

01.12.2009.

За чланове УСД-а стигла је донација фирме "Југо-ременија"

02.12.2009.

У Дому је, поводом Међународног дана ОСИ, одржана Модна ревија коју је организовала Снежана Шћекић, власница модног тренда "Баронеса", у сарадњи са УСД-ом и Установом. Подршку су нам пружили и представници НВО "Магично Зрно". Програм је водио познати водитељ РТС-а Никола Пандиловић. Уживали смо гледајући трбушни плес заносних плесачица, слушајући дивне звуке виолине Тање Олујић и гледајући презентацију накита и комплетног стваралаштва ОСИ у оквиру креативне радионице "Вредне руке" које су носиле мале и велике манекенке. Хвала свима који су били уз нас а посебно нашим дивним манекенкама: Ањи, Уни, Ивани, Милице, Анити,... биле сте дивне.

ИЗМЕЂУ ДВА БРОЈА

Радионичари креативне радионице „Вредне руке” и манекени

За станаре и запослене од Велимира Јовановића - Велета

Овом приликом желео бих да се захвалим свима вама на сарадњи, дружењу, разумевању, болу и радости које сам, трудећи се, покушао да поделим са вама.

Знам да сте се понекад љутили Ви а понекад и ја. Али мислим да никада нећемо окренути главу једни од других, кад год и где год се сретнемо.

Желео бих да Вам се извинем ако некоме некада нисам нешто урадио, не зато што нисам хтео, већ због неког другог разлога а, има их много, видећете.

Покушао сам да са Вама будем друг и пријатељ, колико сам у томе успео, то Ви најбоље знате.

И на крају још једном се захваљујем свим станарима Дома, управи и свом особљу на веома лепом и незаборавном испраћају.

07.12.2009.

Запослени у Дому направили су Велимиру Јовановићу - Велету, домару, испраћај у пензију. Хвала за све и срећно од станара Дома.

Од вашег бившег мајстора Велета

10.12.2009.

Поводом дана људских права наш Дом посетили су представници Канцеларије Обмудмана за заштиту Грађана.

Зорица Филиповић

Пројекат - "ДНЕВНИ ЦЕНТАР"

У јулу месецу почела је реализација пројекта Дневни центар коју Удружење реализује у партнерству са Домом, а под покровитељством Министарства рада и социјалне политике. Пројекат има за циљ да особе са инвалидитетом које живе у кућним условима, долазе код нас и кроз радионице различитих садржаја, квалитетно проведу неколико сати, дружећи се са станарима Дома и стићући нека нова знања и вештине.

Испоставило се да највеће интересовање влада за две креативне радионице, на којима има конкретних - опипљивих резултата - ГОТОВ ПРОИЗВОД. Срећни смо што се, из дана у дан, појављују и укључују нови интересенти-полазници. Проблем са којим смо се сусрели у почетку пројекта је време годишњих одмора, међутим половином септембра ситуација се искристализовала, и све у ПРОЈЕКТУ функционише на најбољи начин.

Пројекат се завршава крајем текуће године, а због овакве заинтересованости, како полазника који су нам циљна група у пројекту (недомска лица), тако и због - пре свега наших станара - РЕДОВНИХ ЧЛАНОВА. Ја, као Председник Удружења обећавам да ће се наставити са радионицама јер су од вишеструког значаја за нашу популацију.

Жељко Димитријевић

ДОМ ВАН ДОМА

18.10.2009.

У склопу пројекта "Рекреација за све", који је финансијски подржан од општине Савски Венац, у организацији Удружења "Све је могуће" у хали V Београдског сајма, одржана је трка у прецизној и брзој возњи електро моторних колица. Учесници су били особе са и без инвалидитета. Ову активност су подржали: Амбасадор Јапана, УСД, Студио Б и бројни донатори.

22.10.2009.

УСД је са радовима креативне радионице "Вредне руке" учествовало на VI "Дефилеу пријатељства" у Старој Пазови. Организатори ове манифестације су Удружење за афирмацију инвалида "Феникс" и Удружење параплегичара Фрушка Гора Срем, из Старе Пазове.

23.10.2009.

На позив Сектора за заштиту особа са инвалидитетом, велики број представника НВО које финансира поменути сектор, присуствовали су конференцији "Пружање унапређених услуга на локалном нивоу", која је одржана у Палати Србије. И Удружење станара Дома је имало свог представника.

Пројекат "Пружање унапређених услуга на локалном нивоу (ДИЛС)" Министарства здравља, Министарства просвете и Министарства рада и социјалне политике, који се финансира из кредита Шведске банке, са циљем да се унапреди доступност и ефикасност, правичност и квалитет пружања услуга у области здравствене и социјалне заштите и образовања на локалном нивоу. Пројекат (ДИЛС) реализоваће се у наредних четири године.

Г-ђа Милена Бановић, саветник у Сектору за заштиту особа са инвалидитетом, обавестила је све представнике НВО о новом закону о удружењима који је почео са применама и који нас обаве-

зује да се са програмских активности Савеза и удружења пређе на пројектно финансирање истих. Најављено је да ће сектор за заштиту ОСИ убрзо расписати јавни конкурс за пројекте НВО као и да су представници Министарства и ДИЛС-а, спремни за сваки вид помоћи и подршке НВО.

- Истога дана једна група чланова УСД-а, посетила је 31. изложбу цртежа, која је постављена у галерији Браће Стаменковић. На Изложби су били радови и наше Љубице Музички. Поново смо се срели са нашим пријатељима са Ликовне колоније Вером, Недом и многим другима. ..

29.10.2009.

Група станара Дома посетила је 54. Сајам књига.

04.11.2009.

На позив сарадника из Завода за смештај одраслих лица "Мале Пчелице" из Крагујевца, група наших станара учествовала је у сусретима сродних установа "Заједничким корацима" поводом обежавања дана завода. Имали смо представнике у такмичењима за : Караоке, најлепши стих и израду честитки. Наша Ђурђица Лазић освојила је прво место за најлепши стих са песмом " Било је ово једно интересантно искуство.

08.11.2009.

Група станара Дома била је на концерту групе Хари Мата Хари у Сава Центру.

11.11.2009.

За станаре Дома организована је посета ФК Црвена Звезда. Био је уприличен сусрет са директором Лукићем, тренером Владимиром Петровићем - Пижоном и првом поставом фудбалског тима. Ни киша нам није сметала да се сликамо са својим идолима и поставимо бројна питања. Ово је

тек почетак сарадње ФК Црвена Звезда, УСД-а и наше Установе.

24.11.-02.12.2009.

Неколико чланова Ш.К "Погледи" учествовало је на 22. Међународном отвореном првенству у шаху у Обреновцу.

03.12.2009.

На позив Министарства за социјална питања, представници УСД-а, и Спортско рекреативног удружења "Све је могуће" присуствовали су Свечаности поводом Међународног дана ОСИ у Сава Центру.

23.11.-10.12.2009.

У склопу пројекта "У друштву је лепше" НВО "Магично зрно" различите групе станара били су у тржним центрима "Делта Сити", "Ушће", код кинеза, на концертима: Бориса Новковића, Александра Радовића и Мирослава Илића у Сава Центру. Такође је једна група чланова УСД-а, посетила је отварање изложбе слика Љиљане Недљковић "Светли путоказ" и Вере Благојевић - Пажиновић, "Откључана врата природе" - Пастели, која је одржана у малој галерији Централног дома војске Србије. Била је ово прилика да уживамо у уметности и поново се видимо са старим пријатељима са наших колонија, Недом, Емилијом, Марином, Јоксом, Мутићем, Бранком и многим другима.

Зорица Филиповић

Пројекат "Оквир тела"

Група "Хајде да..." у партнерству са Удружењем слепих и слабовидих Србије "Бели штап" Спортско-рекреативним удружењем особа са инвалидитетом "Све је могуће", реализовали су пројекат "Оквир тела". Пројекат је намењен свима који су били заинтересовани да открију чари позоришног рада, раде у мешовитој групи учесника и уживају у савременом плесу.

Назив пројекта "Оквир тела" је проистекао из идеје да кроз савремени плес преиспитамо доживљај свог тела и границе које нас некада спречавају у слободном изражавању.

У току радионица упознали смо једни друге са досадашњим животним и плесним искуством, учили једни од других - како доживљавамо своје тело, покрет, контакт и сарадњу... На свим радионицама атмосфера је била радна и веома, веома пријатна! Сви су се максимално трудили и желели да помогну једни другима. Разлике су пре-

стале да постоје. Једино нам је било важно шта сви заједно можемо да урадимо...

Сви смо били једнаки!

Инклузивне радионице савременог плеса су омогућиле да се учесници из различитих делова популације сретну и заједно раде. У радионицама су учествовали аматери, професионални плесачи, особе са различитим видовима инвалидитета. Овакав начин рада је подстицајан за све учеснике, поготово за особе са инвалидитетом, у јачању њиховог самопоштовања и поуздања. Ово је један од иновативних начина да се особе са инвалидитетом укључе у све друштвене активности. Највеће заслуге за то припадају носиоцима пројекта - Група "Хајде да..." који су то "поставили" на прави начин.

Задовољна сам и веома ми је драго што сам учествовала на свим радионицама и била део тима.

Милада Лазић - Председница удружења "Све је могуће"

У сусрет новом закону о социјалној заштити

Секција социјалних радника, при Удружењу стручних радника у социјалној заштити, и Савез социјалних радника Србије, одржао је саветовање у Крагујевцу од 04.-06.11.2009. године.

Саветовање је организовано у хотелу "Шумарице" у истоименом спомен парку. Природа је заиста задивљујућа, али хладно јесење време и киша нису пружали могућност да се, у ретким слободним тренуцима, макар мало прошетамо.

Велики број колега из центара за социјални рад и установа, као и републичког и покрајинског Завода за социјалну заштиту, се одазвао позиву, у жељи да сазнају нешто ново, размене искуства и унапреде свој рад.

За све нас је најинтересантније било излагање Помоћника Министра за рад и социјалну политику, Мирослава Бркића, који нам је презентирао радну верзију Закона о социјалној заштити.

То није био ни нацрт закона, ни јавна расправа, више упознавање са основним идејама.

Закон би требао да се усвоји у првој половини 2010. године, а примена да почне од 2011. године.

Закон би био само кровни оквир, док би се сви битни детаљи регулисали кроз подзаконска акта, да се не би дошло у ситауцију, као сада, да се примењује закон из 1991. године са мноштвом измена и допуна, па како рече Бркић, ни он сам не зна шта је тренутно важеће у њему.

Предвиђено је да се у нови закон уведу и нове групе услуга - услуге подршке - персонални асистенти, становање уз подршку ...

Такође се уводе лиценцирања, како за установе, тако и за одређена занимања која раде у тим установама.

У току је спровођење свеобухватног плана трансформације резиденцијалних установа социјалне заштите за децу, који ће се спроводити од 2009. до 2013. године а подстиче развој хранитељства и специјализованог хранитељства.

Уз отворени дијалог сазнали смо основне смернице даљег развоја социјалне заштите у нашем друштву, видели друге колеге, међусобно разменили искуства.

Утјеха Шћекић

ДУГОВЕЧНОСТ

Делови из књиге "Encyclopaedia of Natural Medicine",
Michael Murray and Joseph Pizzorno

2. наставак

Постоји више теорија о старењу које се могу груписати у програмске теорије и теорије оштећења.

Програмске теорије указују да је дужина живота ћелија људског организма унапред одређена.

Теорија Хауфлицк-овог ограничења је прво озбиљно програмско објашњење старења организма. Др Леонард Хауфлицк је 1960. године установио да ћелије које производе колаген (везивно ткиво) не могу да се деле (размноже) више од 50 пута. Чак и када се те ћелије замрзну после 30-те деобе, након одмрзавања, оне памте да могу да се поделе још само 20 пута. На крају оне старе и умиру, пуне се супстанцом (липофусцином) који на кожи проузрокује "старачке пеге".

Ова теорија очигледно иде у прилог генетској основи старења.

Новија програмска теорија се односи на теорију теломера који представљају делове нашег генетског материјала. Данас се теломери називају "сатом старења". Они се током година скраћују и престају да штите ћелију у којој се налазе. Потврда ове теорије се може наћи у болести Хутхинсон-Гилфорд синдром или прогерии. Дете које има прогерииу већ током прве године живота показује знакове старења и умире обично између 10 и 13 године живота од старости (и при томе изгледа као да има 80 или 90 година живота). У поређењу са нормалном децом, деца оболела од прогериие се рађају са теломерима који имају дужину као код 80-огодишњака.

Са аспекта ових проналазака, продужење животног века ће неизоставно укључивати начине очувања или продужења теломера.

Теорија слободних радикала припада другој групи, теоријама оштећења челија. Слободни радикали који подспешују старење су високо реавктивни молекули који се вежу за ћелије и уништавају их. Слободни радикали потичу из спољашње средине (сунчеви и рентген зраци, остала зрачења, хемикалије - дим од цигарете, пестициди, анестетици, пржена храна, алкохол, кафа, састојци боја, лакова, лекова, производи на бази петролеума, итд.) или се стварају у организму током хемијских процеса. Већина слободних радикала у организму са токсичне форме молекула кисеоника.

Осим утицаја на убрзавања општег старења, слободни радикали утичу на стварање великог броја поремећаја здравља као сто нпр. атеросклероза, карцином, Алзхеимер-ова болест, катаракта, остеоартритис, аутоимуне болести.

Утицај слободних радикала није лимитиран само на ћелијску мембрану и протеине, већ и на ДНА која је одговорна за преношење особина кроз генерације.

Срећом, ћелије успевају да обнове ДНА, нарочито у младости. Могућност обнављања ДНА је ипак мања од могућности оштећења, што стоји у основи акумулације промена -мутације кроз време и до промене организама, тј. еволуције.

Наставак у следећем броју.

Приредила: Прим. др Богданка Чабак

Draženko Mitrović doputovao iz Indije Oborio svetski rekord

ZORICA LAZAREVIĆ

Jedan od najpoznatijih i najuspešnijih paraolimpijaca u svetu Draženko Mitrović (30), vratio se juče sa Svetskog prvenstva u atletici i plivanju održanom u Indiji sa oborenim svetskim rekordom u bacanju diska. Proslavljeni sportista sa invaliditetom u Beograd je doneo i dve srebrne medalje i to u bacanju koplja i kugle, dok je Jovica Brkić osvojio bronzu u bacanju diska.

Jovica Brkić i Draženko Mitrović, sa članovima delegacije reprezentacije Srbije

PARAOLIMPIJCI

Pomoć za Mitrovića

B4 Blic

Predstavnici Asocijacije Autentičnih Hedonista, predvođeni predsednikom Draganom Đorđevićem, posetili su Dom za odrasla invalidna lica „Dr Dragiša Vitošević“ radi uručivanja sredstava prikupljenih na Golf Turniru AAH12009. Sakupljen je iznos od 7.600 evra, kao i roba u vrednosti od 1670 evra, a paraolimpijcu Draženku Mitroviću, osvajaču srebrne medalje u Peking, koji je korisnik Doma, dodeljena je sportska oprema.

Na Svetskom prvenstvu u atletici i plivanju za osobe sa invaliditetom Draženko je osvojio i dve srebrne medalje. Jovica Brkić osvojio bronzu u bacanju diska

★ ПОЛИТИКА

Такмичење у вожњи електромоторним колицима

На какве препреке nailазе и какви сналажљивостима морају да прибегу особе са инвалидитетом кад крену у град, али и мајке које возе децу у колицима као и слепи и слабовиди – јучу су показали чланови Удружења „Све је могуће“ на такмичењу у прещизној вожњи електромоторним колицима којје је одржано на Београдском сајму.

Такмичење је отворио Тоши Цунозак, амбасадор Јапана у Београду. Међу многобројним гостима били су и Владимир Пешић, помоћник министра за рад и социјалну политику, представници општине Савски венац, као и представници ЈКП „Паркинг сервис“.

На такмичарску стазу изашло је 25 учесника, а међу њима је било и особа које немају инвалидитет. Способност у вожњи тестирали су такмичари из Београда, Ваљева, Зрењанина, а први пут учествовало је и четворо деце из Специјалне болнице за церебралну парализу и развојну неурологију из Сокобањеке улице.

Награде су „добрали“ они који су у што краћем року успели да прођу колицима кроз лавиринте, а да при том не сруше ниједну од многобројних замки које су их чекале на путу до циља.

Прво место освојила је Невенка Гајић, друго Момчило Ружичић, а трећи на табели био је Зоран Шуљгић. Најбољи од особа без инвалидитета који су први пут возили електромоторна колица био је Филип Стаменковић (11). Најмлађа такмичарка била је шестогодишња Елена Мартиновић.

Организатор такмичења је Спортско-рекреативно удружење особа са инвалидитетом „Све је могуће“. Пројекат је омогућила општина Савски венац, а такмичење су подржали права саобраћајне полиције града Београда, Београдски сајам и ЈКП Паркинг сервис“.

A. K.

Đurđica Lazić uživa u radnoj terapiji. Na poriričnici dočekuje goste i odgovara na telefonske pozive, a pauzu koristi da čita. Drugari u domu je vole; jer ni njene šale uvek ocraspoloze.

Неке активности у дому, као физиотерапија, су обавезне јер од њих зависи моторне функције. Када заврше вежбе станари могу да се опусте, разговарају и друже. Од скоро имају и брзи интернет, па су многи отворили профил на Facebook-у.

Дом је основан пре 11 година, а већина станара је ту од самог почетка. Иако имају организоване радне терапије, немају своја примања, а живе од породичних пензија и прати на туђу негу и помоћ.

За разлику од стационара унутрашњости, Дом за invalidna lica на Бежанјаској коси има rampe које омогућавају станарима да слигну до соба на spratu, у случају да се поквари lift.

Objektiv

Учешће ШК "Погледи" у Зонској лиги Београда

У недељу, 6. септембра, почело је екупно првенство Зонске лиге Београда за 2009. годину.

Шаховски клуб "Погледи" први пут се нашао у вишем рангу такмичења тј, Зонској лиги, група "А" и за нашу екипу био је то велики изазов и "ватрено крштење", такмичећи се, са "јачим" екипама.

Од укупно одиграних 9 кола у Зонској лиги, ШК "Погледи" постигао је једну победу и то против: ШК "Студентски град" у последњем колу и тиме изборили опстанак у лиги и играли нерешено са шампи-

оном лиге - ШК "Младост" из Сурчина и тако смо једина екипа која је шампиону "узела" бод. Велике шансе за још једном победом пропустили смо над екипама ШК "Миријево" и ШК "Турбина" из Вреоца. У недељу, 25. октобра, завршено је екипно првенство Зонске лиге Београда у којој је учествовало 10 екипа.

Екипа ШК "Погледи" освојила је 3 меч-бодова, односно 20 поена и тиме заузела девето место у Зонској лиги Београда, група "А".

Поене за нашу екипу су освојили:

М. Петровић - 4 поена;

Н. Суботић и М. Нешовановић по 3 ½ поена;

З. Полхерт и В.Кнежевић по 2 ½ поена;

С. Карадаревић 2. поена; Д. Маљевић поен; З. Ристић и Д. Ђуровић по ½ поен.

За нашу екипу у Зонској лиги Београда учествовало је 13 такмичара од укупно 31. колико имамо регистрованих. Свих 9 сусрета у лиги одиграли су: С. Карадаревић, М. Петровић, М. Нешовановић, З. Полхерт. Осам наступа В.Кнежевић. Седам Н. Суботић. Шест З. Ристић. Четири, Д. Ђуровић. По три наступа, М. Ружичић, М. Пантић и Д. Маљевић. По један меч су одиграли Ж. Димитријевић и Д. Богдановић.

Оно што смо зацртали, то смо и остварили - опстанак у Зонској лиги Београда. У нижи ранг такмичења тј. Београдску лигу, прелази десетопласирана екипа - ШК "Студенски град".

Зонска лига Београда-група "А"

Коначна табела:

	Меч-бодови	Поени
1. Младост - Сурчин	17	47 ½
2. Телеоптик	16	49
3. Обилић	14	49 ½
4. Нестор	11	38
5. Турбина - Вреоци	10	36
6. ПКБ - ЛОД Палилула	7	33
7. АШЦ	6	36 ½
8. Миријево	6	32 ½
9. Погледи	3	20
10. Студенски град	0	17 ½

Напомена:

Две првопласиране екипе учествују у баражу за виши ранг такмичења, тј. Квалитетну лигу Бгд-а.

Припремио: Момчило Ружичић

РЕЦЕПТ ЗА ДУГ ЖИВОТ

Пре неколико дана прочитао сам у новинама вест да гледање бујних женских груди продужује животни век мушкараца и утиче повољно на њихово здравље, како тврде немачки научници. Докторка Карен Ветерби која је била вођа истраживачког тима одговорно тврди да ће се мушкарци старији од четрдесет година осећати много боље ако најмање десет минута дневно гледају у велике женске груди, што је по њеном мишљењу, делотворно као и тридесет минута аеробика. Поменути докторка каже да свакодневно гледање у груди обдарених жена снижава крвни притисак и доводи до општег побољшања здравственог стања. Каква вест, а? Довољно је да прочитате понуђени рецепт за дуг и здрав живот па да вам буде боље, а камоли да га примените у пракси. Пошто је поменути докторка изјавила да је десет минута гледања у бујне груди минимално време потребно за терапију, претпостављам да вишечасовно зурење у женске облине не може бити на одмет. Замислите како ће се обрадовати мушка популација када им у дому здравља уместо лека за висок притисак доктор покаже каталог са прсатим лепотицама и баци вам под нос да изаберете неку од врућих зечица! Пазите само док буљите у њих да вам бале не цуре по каталогу, па припремите марамицу коју ћете држати испод браде. Ако доктор установи да фотографија на вас слабо делује, можда вам препише да буљите уживо у неку бабу у чекаоници, која је ту дошла због проширених вена. И тако ће и вуци бити сити и козе на броју. Баби ће бити лепо јер је задњих двадесет година нико није ни погледао а вама ће се притисак спустити на нормалу, а о уштеди за Фонд здравства да и не говоримо. Они срећници који имају прсате жене схватиће да не морају да се вуку по домовима здравља и губе време по чекаоницама и

апотекама, лечиће се заваљени у фотелју гледајући своје благо које су до јуче млатили ко вола у купусу. Тако ће се очувати многи бракови који су одавно били осуђени на пропаст. Докторка Ветерби није још ни свесна колико је учинила за човечанство када је са својим тимом дошла до овог невероватног открића. Сви мушкарци који су преваљали четрдесету требало би до гроба да јој буду захвални на необичној терапији за продужење живота. Не би било лоше да неко покрене иницијативу да јој се за живота подигне споменик, са епитафон "од свих средовечних мушкараца света". Они који немају ту срећу да женске облине гледају у својој кући мораће да их потраже по комшилуку, на улици или у аутобусу. Ако вас нека обдарена девојка или госпођа пита што непрестано зурите у њене груди, кажите јој да се ви тиме уствари лечите, да не мисли да сте неки манијак. Ако вам не верује ви јој покажите исечак из новина којег ћете уредно носити у новчанику. Гледање само по себи још увек није забрањено а може се и протумачити као нови вид ширења братства и јединства међу људима, јер су се исти толико удаљили једни од других да је постало забрињавајуће. Тако ће многе жене великих облина бити пријатно изненађене што их је, макар по томе неко уопште приметио. Надам се да женска популација ову препоруку лекара схвата на суптилан начин, па неће показивати љубомору према својим момцима и мужевима ако се они реше да је примене у пракси. Ако буду стрпљиве једног дана ће им се то исплатити. Јер ко зна шта ће лекари измислити једног дана за жене и њихово здравље, можда и њима препоруче да десет минута дневно гледају у нешто велико. На њихову радост, надам се да то неће бити мушки стомак.

Саша Поповић - Поп

ЧОВЕК СЕ БУДИ

Човек се буди
Најчистије душе,
И чека да је
Бог обликује.
Како само он,
Зна и уме.

Човек чека
Да током дана,
Да за Богом
Крене у нова,
Свитања.

Човек се буди
Најчистије душе,
Пробудите се и ви,
Чекајте да вас, Бог
Обликује, да нови дан
Прође у просветљење.

Човек се буди
Уз Божје спасење,
Дуго чекао није,
Да га Бог обликује.
Давно спознао је,
Божје спасење!

Ђурђица - Ђука Лазић

АНЂЕЛЕ МОЈ

Анђеле мој, где си сада?
Долети к'мени,
макер на трен,
јер сам још, увек сама.

Загрићу те свакога часа,
Није важно да ли је ноћ или дан.
у срцу те чувам и пружам љубав сву,
Јер си још увек крај мене ту.

Волим те "Анђеле" мој, и волећу вечно.
Дођи к'мени,
да живимо срећно!

Ана Никић

Афоризми:

1. Нема сврхе слушати народ, потпуно је - необавештен.
2. Народ ретко греша - једном у четири године.
3. Уместо производа, наше фабрике на тржиште - избацују раднике.
4. Пријатељства често престају, кад се људи - упознају.
5. Многи људи остају верни, првим корацима - читав живот посрћу.
6. Батина је изашла из раја, а батинаши - из полицијске станице.
7. Многи данас краду, а има - и незапослених.
8. Бићемо на коњу, кад се решимо - магарца.
9. Вратићемо осмех Србији, телевизија ће поново преносити - скупштинске расправе.
10. Војводина је као и Холандија - земља лала али и Соса.
11. Осећа се недостатак капа, мало-мало, па неко искочи - са чарапом на глави.
12. Кад жена има добре ноге, све јој полази - за руком.

Припремио: Момчило Ружичић

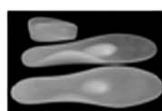
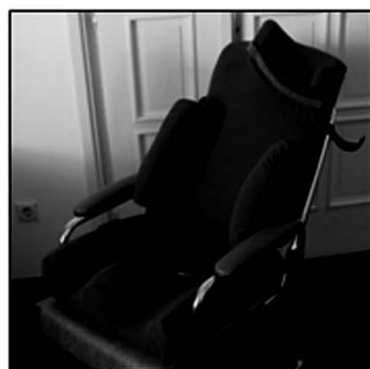

SVE VRSTE ORTOPEDSKIH POMAGALA

- *individualna izrada*
- *kataloški program*

- POMAGALA ZA KRETANJE
- SILIKONSKI RASTERETNI ULOŠCI
- OPREMA ZA SANITARIJE
- ANTIDEKUBIT PROGRAM
(dušek s kompresorom, jastuk s gelom...)
- *KREKETI ZA MEDICINSKU NEGU*
sa daljinskim podešavanjem nagiba i visine
- *INDIVIDUALNO RAĐENA SEDIŠTA*

Pasterova 1
11000 Beograd, Srbija
tel: + 381 11 3691 434
+ 381 11 3619 105
www.smorthoaid.co.yu
e mail orthoaid@sezampro.yu

УКРШТЕНЕ РЕЧИ

Водоравно:

1. Пита са сиром - Главни (скр.) - Реомир; 2. Орегон - Италијанска певачица Кара; 3. Планина у Србији - Крупан капиталист; 4. Прво и тридесето слово азбуке - Наше мушко име; 5. Тесла - Који имају два крака; 6. Погодбени везник - Наивни сликар; 7. Спортска такмичења.

Усправно:

1. Богат човек; 2. Наш сликар Предић - Према; 3. Рентген - Двадесетосмо слово - Родна кућа; 4. Ербијум - Мегаволт - Понд; 5. Врста теретног возила (мн.); 6. Бивши бразилски фудбалер; 7. Руски космо-наут, Јуриј; 8. Градић у Словенији; 9. Непосвећена свештена лица; 10. Борци.

◇	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1						◇			◇	
2			◇							
3				◇						
4			◇							
5		◇								
6				◇						
7										

Припремио: Момчило Ружичић

Решење укрштених речи из прошлог броја.

Водоравно:

1. Кураж - ББ - Б; 2. Ос - Катарке; 3. Зид - Балван; 4. Ој - Саранск; 5. Разврндати; 6. Она - Каирац; 7. Горка трава.

ОБАВЕШТЕЊЕ ЧИТАОЦИМА "ПОГЛЕДИ"

Поштовани читаоци, обавештавамо вас да у Дому у оквиру радно-окупациониних активности имамо креативну радионицу коју спроводимо у сарадњи са Установом и Удружењем станара Дома. У њој раде и креирају станари и пријатељи Дома. Негују се и поштују стари занати:

- праве се цветни аранжмани,
- израђује накит од перлица, полудрагог камења и фимо масе,
- боји грнчарија,
- праве честитке,
- раде таписерије,
- ради на разбоју,
- осликавање мајица итд.

Сваки производ је јединствен, прави уникат.

.....

За више информација обратити се Жељку Димитријевићу на телефон 063/8644007 и Ивани Симић, радном терапеуту тел. 064/0797902

У нашем Дому налази се стална изложбено-продајна постава радова корисника наше установе.